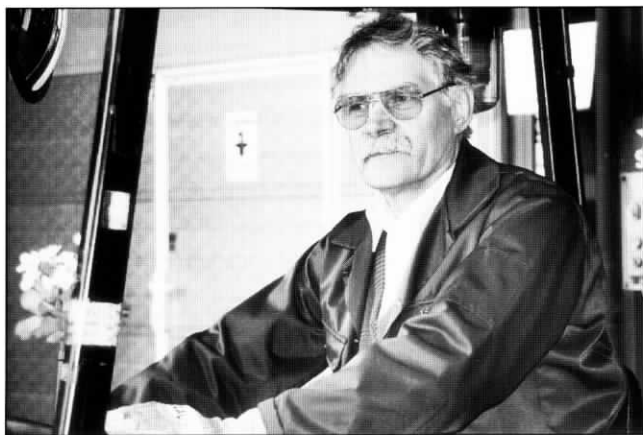


# En truckkusks minnen

Har blivit ombedd att skriva några ord nu när Alfa-klubben fyller 20 år. Har ju varit med ett tag. Som klubbmedlem snart i 18 år och innan dess så lång tid att man knappast minns när det hela började. Har varit med så länge att häromåret sade en arbetskamrat av den yngre generationen till mig att jag var nog inte längre anställd i vanlig mening, för jag hörde nog till inventarierna i företaget. Så är ju fallet numera, men det är en annan historia.



OLAVI HAVSTÅL

Det började egentligen den 1 november 1954, när jag började arbeta i pressarverkstan hos Bolinder Fabriks AB i Kallhäll. Man klippte, bockade och svetsade rör till kylapparaten och monterade ihop kylskåp. År 1957 såldes företaget till Elektro Helios och för mig var det bara att fortsätta med de arbeten jag hade hos Bolinders tills det var dags för Helios att flytta sin verksamhet till Mariestad. För mig var det då dags att hälsa på hos personalchefen Lennart Lundsten för att tala om för honom att nu var det dags för mig att gå över till Standard Radios lönelistor.

Det var den 14 mars 1963 jag tog klivet in i den elektroniska världen hos Standard Radio & Telefon AB i Kallhäll. Lödskola först. Men så roligt blev det inte, för efter en vecka tyckte Melvin Nilsson, han var boss, att jag hade lärt mig tillräckligt för att kunna börja göra rätt för mig på verkstadsgolvet. Först fick jag hålla på med några gammalmodiga enheter med rörfunktioner, vet inte vad det var, men de var de sista med elektronrör som byggdes av företaget. Nästa enhet innehöll annat småkrafts som ingenjörerna kallade transistorer.

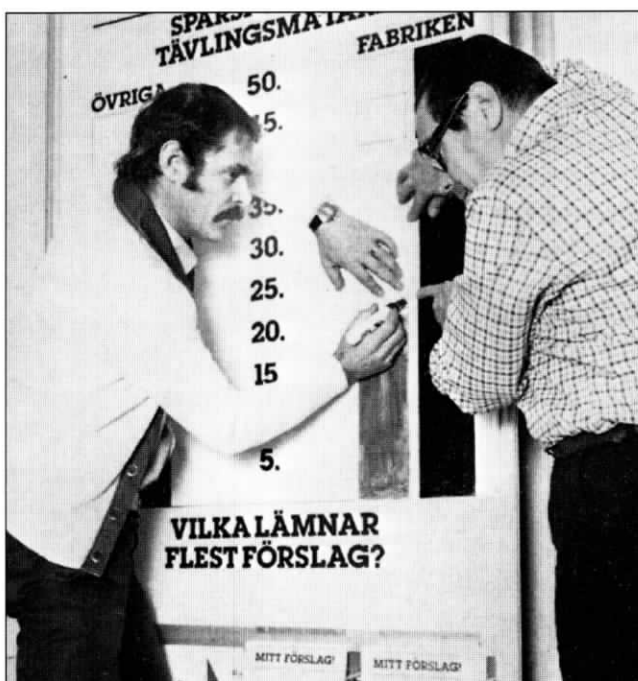
Sommaren 1963 blev jag utlånad till Bällstahuset. Vi skulle bygga de första enheterna till det nya rgc-systemet. Olle Edström var en av konstruktörerna och Evert Ekstam försökte basa över oss. Vi byggde och rev ner det vi byggte, vet inte hur många gånger, men till sist blev det färdigt och allting fungerade.

Vintern 1963-64 blev Barkarbyfabriken färdig och inflyttningsklar. Vi flyttade dit med våra rgc-prylar.

I Barkarbyfabriken arbetade jag med framtagning av rgc-enheter, stativ, reläenheter, olika manöverenheter, PPI:er och manöverbord. Jag fick börja arbeta som instruktör på enhetsmonteringen från hösten -64. Mina arbetsledare var Georg Sjöberg, Stig Bernhardsson, Bosse Ingelsson och Olsson, hans förnamn har jag glömt bort. I mars 1969 fick jag bli bas över den arbetsgrupp där jag tidigare var instruktör. Det var nu det roliga började, den långa resan med Alfaskop-tillverkningen. Ibland gick det bra, ibland var det svårt att montera ihop eländet, för i början saknades ofta någon sabla detalj. Då var det ett helsike. Men vi gjorde det: vi fick ihop många Alfaskop. Det var ett lagarbete med konstruktörer, planerare, montörer och testfolk. Så intimt som vi då jobbade ihop görs nog ingenstans i dessa tider. År 1971 drogs SRT-flaggan ner och upp hissades Stansaabs.

År 1973 började vi montera ihop en ny modell av Alfaskop, 3500. Att bygga Alfaskop och stativ, ramar och drivenheter, det var mitt liv. Jag tror att de flesta av oss tyckte att det var kul. Och som arbetsledare tyckte jag att jag hade tur som fick ha ett så bra arbetslag som jag hade.

Så bytte vi flaggan igen år 1978. Datsaab bildades och snart var det dags att börja fila på en ny Alfaskop-modell igen. Alfaskop 3500 byter färg och får ett modifierat inkräm och döps till 3700. Snart är det dags för nästa pyts. Vi sätter igång med den första serien av Alfaskop System 41.



BAROMETERN I TOPP. OLAVI HAVSTÅL (T.V.) OCH HELGE JOHANSSON LÄGGER IN ETT DAGSLÄGE FÖR SPARSPURTEN.

Det var händelserika år i Barkarbyfabriken med monteringen av de olika Alfaskop-modellerna, och de olika företagsnamnen. Det var MBL och MTM, det var paragraf 32 och företagsnämnd. Jag fick vara med om dataålderns födelse och en liten del av denna enorma datautveckling som bara fortsätter.

År 1981 var det dag att skifta flaggorna igen. Vi blev Ericsson Information Systems AB. Jag tyckte det blev bra efter vissa samordningsproblem. Vi jobbade så det knakade. Jag tycker att vi hade en "riktig" fabrik i Barkarby. Det fanns mekanisk verkstad, målarverkstad, förråd, konstruktörer, montörer, provare och packare. Det fanns chefer av alla möjliga och en del nästan omöjliga sorter, här var basar och instruktörer. Var och en gnetade på och drog sitt strå till stacken.

Allt detta varade ungefär 6 år, sedan bytte jag arbete. Slutade på enhetsmonteringen. Tog hand om post, kopiering och kontorsmaterielen, först ett tag i Barkarby och sedan i april -84 flyttade jag till huvudkontoret i Bromma. Det var den kloke finansgurun Gösta Eriksson som tyckte att jag skulle ta hand om kontorsadministrationen där. Fick även ta hand om tre stycken riktiga "juveler", Evert Ekstam, Roffe Holmberg och Sven Eklund, gubbar i den värsta trotsåldern. Men de kunde sitt jobb och skötte sig bra.

Vår dåvarande boss, Stig Larsson, jag tror i alla fall att det var han, kom på idén att flytta verksamheten ut till landet, till Kista. Det blev nya ryck för mig och för Inger Eriksson, som jag börjat arbeta med, och alla andra med möbler, flyttgubbar, flyttbilar, gardiner och lås samt tusen andra ting som skulle fixas. Huset i Kista var inte ens färdigbyggt när vi på västkanten 1985 flyttade in. Det var alltid något som var i rörelse. Huset fylldes med människor som jobbade och slet. Alla verkade ha mycket att göra. Vi på platsadministrationen flyttade möbler, möblerade för olika möten och samlingar, hjälpte till med utställningar och jippon, hissade och halade flaggan när det var dags, och allt möjligt annat.

Tisdagen den 5 april 1988 var det dags för flaggbyte igen. Nu hette vi Nokia och jag tyckte att det skulle bli kul att jobba på ett finskt företag. Det blev ju litet annorlunda med många nya ansikten. Och för första gången kunde jag tala mitt modersmål med mina chefer, det tyckte jag var toppen. Det blev många specialuppdrag för mig och Leffe Larsson när det skulle ordnas rum och lägenheter till personal som flyttade hit från Finland, och mycket, mycket annat.

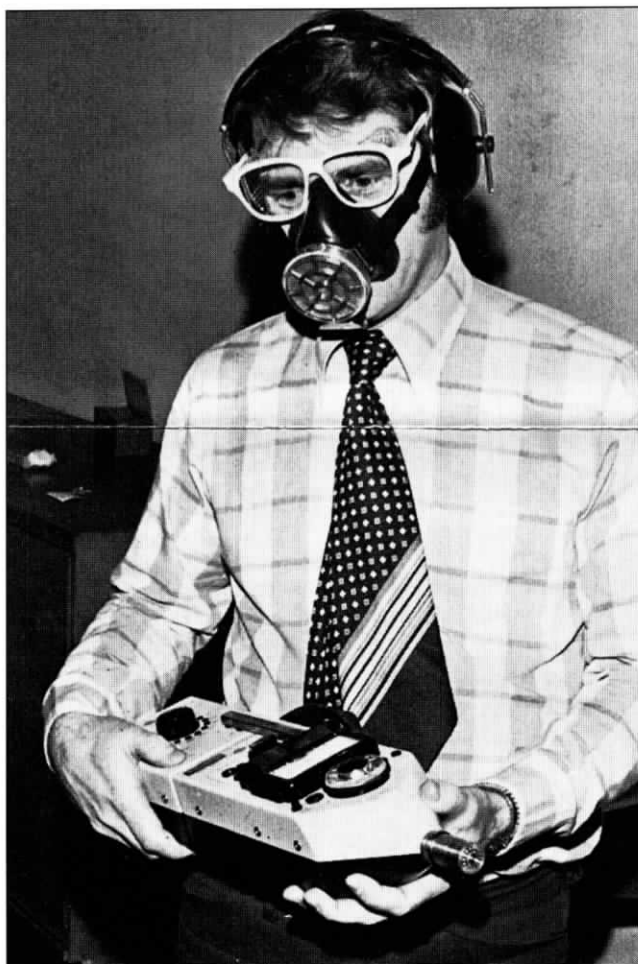
Vår gamle boss blev lokförarnas konung. Och under de

följande åren blev det aldrig särskilt stillsamt när Kalle Isokallio och hans pojkar och en och annan flicka styrde och ställde.

1991 är det dags igen med flaggbyte. ICL, för mig helt okända, kliver in och tar hand om styret. Och Nokianerna fick kanske längtan hem, rökbastun, de tusen sjöarna eller något annat. Det tågade i alla fall ut. Vid flaggbytet var skottar i kilt med och saluterade. Man förstod att det var gubbar från ön England med i spelet.

Och det blev en ny röra. Företaget hade börjat "krympa" redan tidigare och så småningom blev Kistaborgen för stor för oss. Vår gamle vän, Ericsson, flyttar in i delar av vår Kistafastighet och under sommaren 1996 flyttar ICL till ett ombyggt hus på Helgafjäll.

Här är jag nu, gammal truckkus, på varumottagningen på Torshamnsgatan 38. Inte längre anställd i företaget. Efter massor av anställningsår och ett stort antal flaggbyten såldes truckkusken med sina kamrater till en uthyrningsfirma. Så jag arbetar som inhyrd i mitt gamla företag och det är jag glad för. Här finns ju mina gamla arbetskamrater.



OLAVI HAVSTÅL DEMONSTRERAR SKYDDSUTRUSTNING